

בשנבר

ידיעות קיבוץ הזורע - כה' באייר התשע"ח - 10.05.2018

הרהורים בעקבות ה-9 למאי | עמוד 4
סיומה של מלחמת העולם הראשונה

אחד במאי לא נעלם | עמוד 5
על כנס ההתסדרות החדשה

תעודת הוקרה לילי מנחם | עמוד 5
לרגל 70 שנים למדינת ישראל

תוצרת הארץ | עמוד 8
אומרים שלום לתינוקות החדשים של הזורע

המערכת: יבל ברקאי, מוריס הרמן, שמעון שתיל, דובי זמר, חנן נגרי, שבתאי פרידמן, איריס רפאלי, אורי חץ, יעל טיקטין, נעה אלבוחר, צוות הארכיון, דני נהב, בועז בש מרץ, ספי מנור פלג, חן מענית

נר נשמה מאי

1.5.77	לוי גרנות
1.5.00	ולטר רוזן
2.5.99	אסתר שני
4.5.74	יהודה בן חורין
4.5.01	לני פלד
5.5.97	ארנסט לביד
6.5.86	ינון סלע
6.5.92	יהודה כהן
9.5.85	לאה רוזנברג
10.5.10	יעל אלון
14.5.99	שושנה סלע
15.5.00	אברהם (אלפרד) אורן
נפל במלכיה	16.5.48 אליהו סטורמצה
נפל במלכיה	16.5.48 בנימין בן ציון
	17.5.80 תרצה רפאלי
	19.5.04 משה שטרן
	23.5.55 הילדה פרנק
	25.5.61 יהודית אופנהיימר
	25.5.14 ציונה אורן
	25.5.15 שלמה פניג
	26.5.87 שמואל פלד
	27.5.06 ורד גבאי
	28.5.97 זאב וייס
	29.5.92 ברוך רפאלי
	29.5.94 ולטר שטיין
	30.5.12 אורזל גנוסר
	31.5.01 אסתר רוזן

2 | התנרמלנו מאז

/ חן מענית

4 | הרהורים ליום התשעה למאי

/ שמעון שתיל

5 | אחד במאי לא נעלם

/ מוריס הרמן

5 | תעודת הוקרה ללילי מנחם

6 | והאושר נקטע

חנן נגרי נפרד מציפי

7 | אז איך בכלל מקימים עמותה?

/ אורי חץ

8 | תוצרת הארץ

התינוקות החדשים שנולדו השנה

10 | לזכר מיכה שטראוס

/ יבל בקראי

11 | לזכר זינה

/ יבל בקראי

11 | עדכון חודש מאי מהתרבות

12 | ברכה לשלמה

/ דובי זמר

13 | יומני ריצה

/ בועז בש מרץ'

14 | תרבות ופנאי

פינת התובנה / בועז בש מרץ'

בדיחת השבוע / ספי מנור פלג

14 | יצירה מקומית

איורים / שבתאי פרידמן

15 | היה היה

16 | שו"ת

דני נהב בשיחה עם חואניטה בירמן

התנרמלנו מאז

הבריחות הליליות לחדר ההורים, סתימת הגולל על הלינה המשותפת ע"י סדאם חוסיין והחזרה לקיבוץ כאבא / חן מענית

לרגל חגיגות ה-70 למדינה יצאו בגלובס בפרוייקט הקיבוץ וכלכלת ישראל. כנציג היחידי מהקיבוץ במערכת העיתון הוטלה משימת הכתיבה על נציגנו הקיבוצי

בגובה מטר ואסימון. באומץ, שלעולם לא יהיה לי שוב כמוהו, הייתי ממתין מדי לילה לשמוע את טריקת הדלת של המטפלת העוזבת את הגן אחרי ההשכבה, ואז הייתי חומק מהמיטה,

200 מטר. זה היה המרחק בין גן העדן האבוד שממנו גורשתי בגיל שבועיים לבין בית הילדים בקיבוץ שבו עברתי להתגורר עם שאר בני גילי. 200 מטר הם כ-450 צעדים של ילד בן 5

פוחת חרישית תריס ורשת נגד יתושים, מזנק החוצה אל הלילה ורץ בשיא המהירות לבית של אמא ואבא.

בגיל 7, אחרי כמה עשרות בריחות לילות כאלה ואחרי התייעצות עם טובי הפדגוגים בתנועה הקיבוצית, ובראשם הגורו גדעון לוי (אביו של אלוף במיל' עמירם לוי), נפלה החלטה דרמטית, חסרת תקדים כמעט בקיבוץ הארצי: הילד, נכתב בדיו סתרים כדי שלא לעורר ספק בקרב המאמינים, יוכל לעבור לגור בבית הוריו לתקופת ניסיון, יחד עם אחיו התאום.

קשה לתאר במלים את ההקלה שחשתי בעקבות הצעד הכל-כך חריג בנוף הקיבוצי של שנות ה-80. אבל לצד הקלה, הציפה אותי גם בושה גדולה על החריגות והחולשה שהובילו אותי ואת שי להיות היחידים בין עשרות ילדים שישינים בבית הוריהם. כעבור פחות משנה, בסוף כיתה ב', החלטתי שדי. שאני כבר מספיק חזק ובשל כדי להתגבר על המום שדבק בי, מספיק חזק כדי לעזוב שוב את גן העדן, הפעם מרצון, ולחזור להיות אחד מהחבר'ה. באותו זמן גם החלטתי לכלוא את השדים והפחדים שבאו בלילות בתוך ספינת השודדים הגדולה שלי גן חצב. וזה הצליח. כמעט כל הזכרונות שלי מאז הם טובים.

הקיבוץ של ילדותי היה בועה מוזרה ושונה, שונה מדי, משאר חלקי המדינה, אבל אנחנו ראינו בשונות הזאת רק את הטוב. לפחות כלפי חוץ, המבוגרים היו כל כך בטוחים בדרך החיים הזאת, שהביטחון הזה חלחל גם אלינו. הם גרמו לנו לחשוב בטעות שאנחנו טובים מאחרים רק בזכות היותנו קיבוצניקים. כשהודעתי יום אחד שאני אוהד את קבוצת הכדורגל בית"ר ירושלים, מיד הובהר לי שקיבוצניק אינו רשאי לאהוד את "הליכודניקים האלה" ועלי לאהוד כמו כל האחרים את הפועל ת"א או את מכבי חיפה. מאז אני אדום.

החינוך היה חינוך זורם, כמעט אנתרופוסופי. למדנו לפי חלוקה ל"נושאים" - נושא הדבורה, נושא הנמלה, נושא התנ"ך, נושא ספורט. אבל הלימודים אף פעם לא היו דבר מרכזי. יום אחד בשבוע הוקדש לטיול ביער הסמוך. מכיתה א' היינו צריכים לעבוד - לנקות את החדרים שבהם גרנו, להחליף מצעים, להאכיל את החיות במשק הילדים בשאריות האוכל של המבוגרים שהגיעו מחדר האוכל, לעזור לנכש עשבים בגיסי כותנה.

מאוחר יותר, בגיל הנעורים, השתלבנו בענפי העבודה בקיבוץ. וכך, בכיתה ז' מצאתי את עצמי מכוון שעון מעורר לשעה 3 וחצי בבוקר כדי לקום לחליבה ברפת. וכן, עד כיתה ו' התקלחנו בנות ובנים ביחד. גם זה לא היה נראה לנו מוזר. בנות התחילו לסקרן אותנו רק ביום שבו בוצעה ההפרדה המגדרית במקלחות.

ב-1991 החליט סדאם חוסיין לשגר טילי סקאד לעבר ישראל. לקיבוץ הזורע מלחמת המפרץ עשתה רק טוב. מפעל הפלסטיק שייצר יריעות רב-שכבתיות העמידות לגז (שמעולם לא הגיע) התעשר בזכות הגידול בביקוש. וחשוב מכך, בתקופת המלחמה, בשל הצורך להסתגר בחדרים אטומים, עברו הילדים לראשונה מאז שהקיבוץ הוקם, ב-1936, לבתי הוריהם.

פתאום, בגלל סדאם, הבינו המבוגרים שאולי בעצם יש משהו די הגיוני בלכסות את הילד שלך בשנתו, בלהושיט לילדה שלך כוס מים כשהיא מתעוררת מחלום מפחיד באמצע הלילה. הילדים, מצדם, ראו לראשונה איך אבא נראה כשהוא מצחצח שיניים, איזה ספר אמא קוראת לפני השינה, ושהורים לפעמים גם רבים. אחרי כמה שבועות, כשתמה המלחמה המוזרה, אף

אחד לא הסכים שילדיו יחזרו ללינה המשותפת, והעידן הזה בקיבוץ, כמו בכל הקיבוצים בארץ, הסתיים.

אחרי הצבא עזבתי את הקיבוץ ונסעתי לטייל במזרח. כשחזרתי מהטיול הגדול, בתקופת לימודי באוניברסיטה, שכרתי דירה קטנה בקיבוץ ואחריה עזבתי שוב, בלי כוונה להביט לאחור. כל מה שרציתי היה לברוח מהעולם הכל-כך יפה, כל-כך סגור וקטן שבו גדלתי. עולם שבו מרוב יופי, לפעמים קשה היה לנשום. כ-12 שנה גרתי בחיפה ובעיקר בתל-אביב. למדתי, עשיתי התמחות במשפטים, עבדתי כעורך דין, התחלתי לכתוב ב"גלובס", התחתנתי, ונולדו לי ילדים.

אחרי לידת בני האמצעי, בר, פתאום, הזדחלה לאט-לאט המחשבה לחזור לקיבוץ. זה התחיל כחצי בדיחה שלנו ושל משפחות נוספות של חברי ילדות שעברו לתל-אביב, המשיך בשיחות גישוש של כולנו עם הגורמים האחראים על הקליטה בקיבוץ, ונגמר בכך שלפני שלוש שנים מצאתי את עצמי פורק ארגזים ורהיטים בדירה קטנה הסמוכה לבית שבו התגוררו סבי וסבתי, זיכרם לברכה.

הרבה יותר פתיחות

הקיבוץ שאנחנו חיים בו היום הוא שונה בהמון מובנים מהקיבוץ שגדלתי בו. כמו רוב הקיבוצים בארץ, הוא שיתופי הרבה פחות, או מה שמכונה "קיבוץ מתחדש". יש עדיין ערבות הדדית, פעילויות תרבות ופנאי משותפות, הבתים עדיין אינם בבעלות החברים וכל חבר נדרש להפריש מסים גבוהים לקהילה, אבל החברה היא הרבה יותר מגוונת, ויש גם הרבה יותר פרטיות וחופש ועצמאות ופתיחות.

בכלל, בעשור האחרון, גם לרע אבל בעיניי בעיקר לטוב, הקיבוץ הלך והתנרמל. הלינה המשותפת נראית כחלום מוזר ורחוק, רוב החברים שבעבר נדרשו לעבוד בחקלאות או במפעל המקומי הם בעלי מקצועות חופשיים. כבר לא כולם מצביעים למרצ או למפלגת העבודה, ועם כל הכבוד לאריק אינשטיין ולחיה אלברשטיין, גם כאן, עומר אדם הוא המלך וסטטיק ובן-אל שולטים. הביטוי הטוב ביותר להתנרמלות הקיבוץ הוא שמותר לפרט להיות חריג ואף אחד כבר לא חושב שהוא יותר טוב מאחרים רק כי הוא קיבוצניק.

בבקרים, אני מלווה את שלושת ילדיי, שקד, בר וגל, אל בית הספר ואל הגנים. בדרכנו, אנחנו צועדים באותו הנוף שבו הייתי נמלט בלילות מבית הילדים לאבא ואמא. הזכרונות שלי מהימים האלה הם כמעט כולם טובים. אבל לפעמים, רק ליתר ביטחון, אנחנו ניגשים ארבעתנו אל ספינת השודדים שלי גן חצב ומוודאים שהדלת שלה עדיין נעולה.

הרהורים ליום התשעה למאי

/ שמעון שתיל

**סיום מלחמת העולם השניה, המלחמה הקטלנית ביותר בהיסטוריה
האנושית, הותיר אותנו עם מסכנה ברורה: השלום הגרוע ביותר
עדיף על המלחמה.**

היה גבוה מזה של קורבנות הירושמה או נגסקי. בגמר מלחמת העולם הראשונה, המוני האדם ומנהיגי האומות נשבעו "Never Again!" לעולם לא עוד! שבועה זו החזיקה מעמד רק 21 שנים. הפעם, ב-1945, לאחר זוועות מלחמת העולם השניה, עמי העולם ובעיקר עמי אירופה, למדו סוף סוף את הלקח, שהוא: **השלום הגרוע ביותר**

עדיף על המלחמה. ומאז, גם בלהט המלחמה הקרה, גם בכל הסכסוכים החמורים הם נרתעו כמו מאש מברירת המלחמה. והתוצאה המבורכת היא שאירופה נהנית משלום שאורכו עד היום הוא של 74 שנים, תקופת השלום הארוכה ביותר מאז ימי נפוליון.

ארצות הברית למדה את הלקח רק אחרי השיעור המר של וויאטנם, אפגניסטן ועירק. מאז, שום נשיא שפוי לא יערב את ארה"ב במלחמה, לא ישלח את הבנים לגיא ההריגה. אפילו נשיא מטורף כדונלד טרמפ נסוג ברגע האחרון ממבול האיומים שלו, ומעדיף כנראה את דרך המשא ומתן. כנראה שגם הוא הבין

שהשלום הגרוע ביותר עדיף על המלחמה.

ואנחנו? הלמדנו את הלקח? האם ניסיון יום כפור ולבנון השניה הספיקו לנו? מסביבנו שוב משתוללת התופת בסוריה. גלי האיומים והאזהרות בשמיים. ישראל מפתחת את "יכולת המכה השניה" בעזרת צי הצוללות שלה. האם נזכור **שהשלום הגרוע ביותר עדיף על המלחמה?**

ביום זה, 9 למאי 1945, התעוררנו, העולם כולו והעם היהודי במיוחד, מסיוט מתמשך. הסתיימה מלחמת העולם השניה באירופה. היא ארכה שש שנים - מ-1939 עד 1945. באסיה היא ארכה יותר, מ-1937, תאריך פלישת יפן לסין, ועד ה-6 לאוגוסט 1945, יום הטלת הפצצה הקטלנית (ויש אומרים המיותרת) על הירושמה. מלחמה זו עלתה בחייהם של בין

50 ל-60 מיליון בני אדם, הקטלנית ביותר בכל ההיסטוריה האנושית. היסטוריונים עשו חשבון, לפיו במלחמה זו נהרגו יותר בני אדם משנהרגו מימי האדם הניאנדרטלי ועד ל-1939, (כולל הרוגי מלחמת העולם הראשונה, שהחזיקה עד אז בשיא מביש זה).

בתשיעי למאי 1945 אירופה התעוררה מחזון בלהות. לא רק השואה המחרידה שנחתה על העם היהודי, גם מרכזי העולם התרבותי חרבו. כשהעפנו מבט סביב ראינו רק חורבות. גרמניה הרוסה וכבושה, רוסיה, פולין ואחרות הרוסות עד היסוד. סטלינגרד, וורשה, בודפשט, רוטרדם, ארמונות לנינגרד הפכו

לטילי חורבות. גורלם של ערים כדרזדן, המבורג וטוקיו היה גרוע עוד יותר. מבול של פצצות תבערה נחתו עליהן וגרמו לאפקט של "סערת אש", בה האוויר הלוהט העולה השמימה גורם לרוח ציקלון לנשוב פנימה כמו במפוח וליצור טמפרטורה שממיסה זכוכית, חונקת את כל בני האדם במרתפים, ולא משאירה אחריה כלום. מספר קורבנות "סערת האש" בטוקיו

**"...מלחמה זו עלתה
בחייהם של בין 50
ל-60 מיליון בני אדם,
הקטלנית ביותר בכל
ההיסטוריה האנושית.
היסטוריונים עשו חשבון,
לפיו במלחמה זו נהרגו
יותר בני אדם משנהרגו
מימי האדם הניאנדרטלי
ועד ל-1939..."**

אחד במאי לא נעלם הוא שינה את צורתו ומשמעותו / מוריס הרמן

אמנם אין כיום שבתון בארץ ומצעדי פועלים ססגוניים נעלמו מן השטח אך חגיגת אחד במאי עדיין קיימת בעולם וגם בארץ.

ברוב מדינות אירופה קיים שבתון, אם לא בתאריך עצמו אז בסוף השבוע לאחר מכן (בימי שני) - כך באנגליה ובאירלנד. בשבוע שעבר יצא לי לחגוג באחד במאי באירוע גדול שאורגן על ידי ההסתדרות החדשה בגני התערוכה בתל אביב. ביום זה כ-6,000 גברים ונשים בכל הגילים ומכול המגזרים גדשו את אולם מספר 1 בגני התערוכה לכנס. מעבר לסרטוני פרסום המתארים את עבודת ההסתדרות והישגיה היו דיונים וראיונות עם דמויות מרכזיות בכלכלה ובפוליטיקה הישראלית.

נעמה סיקולר, עורכת העיתון "גלובס" ראינה את אבי ניסנקורן (יו"ר ההסתדרות) ואת משה כחלון (שר האוצר) ומידת ההסכמות הייתה מפתיעה. שני הפוליטיקאים ציינו את ההישגים שהניב שיתוף הפעולה ביניהם לאחרונה - קיצור שבוע העבודה, העלאת שכר המינימום, הסדרים לגבי העסקה ישירה של עובדי קבלן, בין היתר.

שולחן עגול עם פעילים שדנו בסוגיית הפערים הכלכליים ואי-השוויון בחברה הישראלית בהשתתפות ח"כ אילן גילאון ממרצ, ח"כ יצחק שמואלי (המחנה הציוני) ופרופ' ירון זליכה. הדיון התבסס על עבודת מחקר וסקר שהוצג על ידי פרופ' אבי דגני.

- בראיון נוסף קרנית פלוג, נגידת בנק ישראל הסבירה את מדיניותה. היא מתנגדת להורדת מסים כי יש עוד הרבה עבודה לעשות בהשקעה בתשתיות המדינה ובשירותים ציבוריים שונים.
- נושאים נוספים שנדונו כללו את עבודת הצעירים - בעיות שהתעוררו בענף המסעדות לאחרונה, ויחס הוגן עבור מתמחים במשרדי עורכי דין ואצל רואי חשבון.

הכנס המוצלח הזה היה הראשון מסוגו ודרש תקציב משמעותי ויש כוונה להמשיך בשנים הבאות. אולי בהזרוע גם נמצא דרך הולמת לציין יום חג זה שזוכה לתמיכה רבה ברחבי העולם.

תעודת הוקרה לילי מנחם

לילי מנחם קיבלה לפני כשבוע תעודת הוקרה מיוחדת החתומה על ידי שר הבטחון ומנכ"ל משרד הבטחון. תעודה זו חולקה לרגל חגיגות ה-70 למדינת ישראל לכל נכי צה"ל שנלחמו ונפצעו במלחמת השחרור.

נציגי אגף הנכים של משרד הבטחון יצאו במבצע לאיתור נכי צה"ל שעודם בחיים. הם עוברים מבית לבית ומחלקים את התעודה עצמה באופן אישי. גם לילי זכתה לביקור דומה אך היא הופתעה מאוד והתרגשה מאוד כאשר קיבלה את התעודה מכיוון שלא ציפתה לכך מראש. לילי מספרת שהנציגים ביצעו עבודת הכנה לפגישה, הם למדו גם עליה וגם על אירוע הפציעה, שוחחו איתה ורצו לדעת פרטים על חייה ומשפחתה.

לילי הגיעה לקיבוץ עם הקבוצה הבולגרית בהכשרת הנוער ששישה מחבריה הצעירים נהרגו במלחמת השחרור. לילי נפצעה מפליטת כדור רובה בפלג גופה העליון, בזמן נסיעה משותפת עם חיילים במשאית צבאית.

והאושר נקטע / חנן נגרי

בלי התיווך שלנו כי אם בזכות עצמם וזה כבר מוסכם עם המזכיר. בזכותם של ציפי ונחשון וכמובן של איתי שהסכים עם הוריו. כל חיינו קיבלו תפנית של שמחה. ציפי גדלה בבית עם אחות אחת בלבד, כי את אחותם השלישית ציפי לא הכירה. היא גדלה להורים מסורים, שלאור ניסיון החיים שלהם, דאגו להשכלתם של ילדיהם, השכלה שתהיה מקור פרנסתם. שרה אחותה כאחות וציפי כמורה. כנראה שלא היו להם קרובים או בני משפחה. אי לכך התחושה הייתה שציפי מאוד רוצה יותר ילדים במשפחה שלה. ואכן זכתה לארבעה ילדים, מהם ההורים ואנחנו הסבים רווינו נחת. הדרך של הילדים בבית הספר, שני הגדולים בצבא, ושתי התאומות כמדריכות בתנועת השומר הצעיר. וכולם זוכים להערכה במקום פעילותם. לציפי, ולפי הצדק הטבעי, תהייה משפחה גדולה ואוהבת משלה.

והאושר הזה נקטע בלילה אחד! שתי האחיות, שחגגו להן יום הולדת במקומות פעילותם, עמדו לבלות מסיבת יום הולדת נוספת שאורגנה על ידי חברותיהן, משותפת לשתי האחיות, במקום קרוב. בנסיעה הלילית למקום האירוע, התנגשו שתי מכוניות והחלום המופלא הזה נקטע! עיינה ניצלה בקושי רב, מפרפרת בין לבין, ואדווה כבר איננה איתנו וציפי ונחשון קרועים.

וכל הטוב שבא אחר כך לא הצליח להקל על האובדן הזה, אבדן ילד, שאין אם שמסוגלת להתגבר עליו. ציפי מנסה להפגין נחישות, הרי לא מקובל עלינו לזרוק על זולתנו את אשר בליבנו פנימה, אבל זה אוכל דקה אחרי דקה, יום אחרי יום, שנה אחרי שנה. ויש הרבה נכדים יפים וגדולים וחכמים גם כאשר הם עדיין קטנים. אבל כל זה משפיע רק למראית עין. אומרים הרופאים שטיפלו בציפי - כולם - התקשו לקבוע היכן המחלה הזו התחילה. ולי נראה שזה המקום שכל האושר שבא אחר כך לא הצליח לכבות את הכאב הנסתר הזה. ■

אני ורעייתי הכרנו את ציפי, כשנחשון הציג אותה בפנינו. לתומנו שאלנו את ציפי על מקום הולדתה ותשובתה הייתה מפתיעה: מקום הולדתה הוא עיירה קטנה בצפון רומניה ושמה של העיירה הוא בוטושאני. שנינו, יפה וחנן פרצנו בצחוק, והבינונו מיד שהצחוק שלנו נשמע לציפי כעלבון. והסברנו להם כי למרבה המקריות גם אני וגם יפה וגם ההורים של שנינו, כולנו נולדנו באותה עיירה יהודית ששמה הוא בוטושאני. כי ציפי רק נולדה שם ובגיל חצי שנה המשפחה עלתה ארצה.

אושרנו היה גדול עד שהיה קשה להכיל אותו. בכור ילדינו, נחשון, מתחתן עם ציפי בחירת ליבו. וכעבור זמן גדל אושרנו כפליים, כאשר התבשרנו על ידי ציפי ונחשון שנהיה סבים, בגיל צעיר למדי.

עזבנו קיבוץ, אחרי עשרים וארבע שנים של חברות, עם לבבות קרועים. ילדינו הבוגרים לא באו איתנו. האמירה הייתה "אתם בדרככם ואנחנו בדרכנו". שלומית הצעירה מבין ילדינו הייתה רק בסוף כיתה ה' והיה לה קשה מאוד להבין אותנו ולהשלים עם המעבר הזה.

חדר האוכל של הזורע, במתכונתו המקורית, לפני כל ההגדלות והשינויים שעברו עליו, כזכור לרבים, היו לו שתי כניסות מקבילות, האחת קיימת גם היום אם כי היא לא בשימוש, (במועדון, מאחורי דלפק הקפה), ולשתיהן העלייה היא במדרגות. אמר לי פעם אורח שביקר אצלנו, שיש לו הרגשה של התרוממות רוח כאשר הוא עולה במדרגות לחדר האוכל. וליפה הייתה משאלת לב אחת; שיום אחד היא תראה את ציפי ונחשון עולים במדרגות לחדר האוכל ומצטרפים אלינו. והנה כמו באגדות; יום אחד בשעת ארוחת הצהריים, ואני בחדר האוכל, אני רואה את יפה כולה קורנת ומלווה את ציפי ונחשון לקראתי ומקדימה לי שאלה: אתה יודע למה האנשים האלה כאן? ואני עונה: זה ברור, הם באו לבקר אצלנו! ויפה מתגרה בי ואומרת, הם החליטו להצטרף לקיבוץ הזורע, ולעשות את זה

אז איך בכלל מקימים עמותה? / אורי חץ

יריית הפתיחה הראשונה לפרויקט ותחילת הרומן עם הקיבוץ

פרופיל הנערים, הדרישות מהקיבוץ וכו'. האמת שבפן האישי זו הייתה הזדמנות עבורי להכיר גם את התפקידים השונים וגם את החברים המכהנים בהם בקיבוץ.

כביכול, זה לא ממש אמור להיות חלק מהסיפור, אבל בשבילי זו הייתה הדרך הטובה ביותר ללמוד על הקיבוץ. שכשמגיע חבר חדש לקהילה, סביר להניח שלא תהיה לו אינטראקציה עם כל הגורמים שצינתי, אבל בסיטואציה שנוצרה (שימו לב לשימוש במילים לועזיות) זה היה דווקא ממש הזדמנות. מפה לשם, הדברים התקדמו מול הקיבוץ, בקצב משביע רצון כאשר הגורם שהגביל אותנו היה כמובן

המחסום הכלכלי. כדי לממן את השלב הראשוני, יצאנו לגיוס המונים. פנינו למשפחת כרמלי ויצרנו קשר עם מכבי חיפה (שון היה חבר במועדון האוהדים ולמעשה הקריאה להגיע להלווייתו יצאה מהמועדון) וביקשנו את עזרתם. אומנם בסופו של דבר לא קיבלנו את רמת התמיכה לה ייחלנו, אבל בסה"כ שררה בקרבנו אופטימיות שאפילו העזנו כבר לעסוק בגיוס צוות מדריכים.

במקביל, באותה תקופה (נובמבר 2015), התקיים ערב השקה רשמי של התוכנית במלון ליאונרדו בחיפה, ערב שכלל הצגה של התוכנית והחזון, ערב שבו נשאו דברים תמיר, צחי וגל, נציגי משפחת כרמלי, מח"ט גולני ואחרים. אירוע זה היה באמת יריית הפתיחה, אומנם הדרך שלפנינו הייתה עוד ארוכה אבל הרגשנו שכבר התחלנו במסע.

אני לא רץ לסוף הסיפור, אבל פשוט מרגש אותי לקפוץ רגע להווה ולהגיד ש... היום ב"נפש חופשית" עובדים 9 אנשי צוות, (שבינם גם יסמין רענן ואנכי) אנחנו משתמשים בשירותים רבים שהקיבוץ מאפשר לנו, בין היתר המכבסה, הכולבו, חדר האוכל, שימוש בדירות תוך תשלום דמי שכירות ונוספים. כל חודש אנחנו משאירים סכום לא מבוטל של 25,000 ש"ח בקיבוץ! אנחנו מרגישים שייכים ונבדלים כאחד, וגאים להיות חלק מהנוף.

על המשך העלילות של החבורה המוזרה שלנו, על עאדל (שיפוצניק שלא יקבל את המלצותינו) ועוד, אכתוב בפרק הבא. תודה.

העולם מחולק לשני סוגים של אנשים, אלה שאצלם הכל מוכן מראש (תמר), ואלו שעושים הכל ברגע האחרון ועליהם אני נמנה. אם לומר את האמת, אז על הכתבה הזאת כמעט

ודילגתי, ולמרות שבראשי כבר כתבתי את הדברים לפני שבוע, בפועל לא ממש הצלחתי למצוא זמן להתיישב ולכתוב. יש לי תירוצים מעולים: אני במילואים, עסוק מאוד, עושה ספורט, עושה כלים וספונג'ה, בקיצור... לא מצאתי זמן.

אבל בכל זאת, ביום שבת האחרון, היה לי רגע לעצור ולחשוב על השבוע שעברנו ונזכרתי באסון הנורא שפקד אותנו לפני כשבוע. במזג האוויר של הימים האחרונים, נראה פשוט הזוי שעשרה נערים נספו בשיטפון.

חבריי, שרבים מהם אנשי חינוך, הגיבו על האסון ברשתות החברתיות השונות. צחי בילט, שמנהל את תוכנית "נפש חופשית", כתב: "בואו נזכור ביום הזה כמה אחריות יש לנו בידיים. פשוט ככה" יהי זכרם ברוך.

אז איך מקימים בכלל עמותה? האמת היא שעד היום אני לא יודע, אבל גל יודע אז אפשר לפנות אליו.

התקופה היא נובמבר 2015, הרעיון לתוכנית כבר היה די מוגבש, תוכנית חווייתית לבני נוער מחו"ל שפועלת, משתלבת ותורמת לקהילה קיימת, אשר נושאת את שמו של שון כרמלי כסמל ודמות לחיקוי עבור החניכים.

אבל נותרו לנו עוד כמה משוכות לעבור כדי להתחיל לפעול כעמותה, בראש ובראשונה המימון, אח"כ גיוס ההון, גיוס צוות המדריכים ועוד עניינים ביוורקטרים מעצבנים.

בשלב הזה כבר התחלנו לבדוק מה הם השלבים שיאפשרו לנו להתמקם בקיבוץ. דבר ראשון הגשנו בקשה למנהל הקהילה. נפגשנו עם אסף בר, שהיה אז מזכיר הקיבוץ, וביקשנו להגיע ולקבל אישור עקרוני ב"מועצת הקהילה" כדי להמשיך ולקדם משא ומתן מול הקיבוץ.

כמובן שנפגשנו עם בעלי תפקידים נוספים, ריבה שאחראית על הדירות, נטע

שהיתה מזכירת הפרט, אלון כרכז המשק, ועדת חינוך ואני מאמין שאני שוכח נוספים... לכולם הסברנו את הרעיון שלשמו קמה העמותה, נתבקשנו להסביר על המודל הכלכלי שלנו,

"...היום ב"נפש חופשית" עובדים 9 אנשי צוות, (שבינם גם יסמין רענן ואנכי) אנחנו משתמשים בשירותים רבים שהקיבוץ מאפשר לנו... כל חודש אנחנו משאירים סכום לא מבוטל של 25000 ש"ח בקיבוץ! אנחנו מרגישים שייכים ונבדלים כאחד, וגאים להיות חלק מהנוף..."

דוקטור תמיר רוטמן ביום גיוס מדריכים

צחי, גל, אורי ואשר כרמלי באירוע ההשקה של התכנית

תוצרת הארץ

לרגל חג השבועות אנחנו מביאים כאן את התוצרת הכי חשובה של הקיבוץ, דור ההמשך שלנו. אז קבלנו אותם, התינוקות שנולדו משבועות הקודם ועד שבועות הנוכחי, קטנטנים ומאוד מאוד חמודים.

שני פלד

שני נולדה ב-26.10.2017, בת שלישית אחרי שני בנים! השם שני נבחר פשוט כי אהבנו אותו. שני תינוקת רגועה, מתוקה, סקרנית שאוהבת לשמור על גיזרה דקה ומשקל נמוך 😊.

נטע נחמז

נטע שלנו נולדה ב-29.10.17, בת ראשונה לעודד ולוטן. נטע תינוקת חייכנית ושמחה, אוהבת לטייל ברחבי הקיבוץ וגם את לולה הכלבה של המשפחה.

דור נעמי רענן

דור נולדה בתאריך 10.2.18 במשקל 2.650. השם דור נבחר כי מאוד אהבנו אותו והשם נעמי הוסף לזכרה של סבתא נעמי רענן אימו של ניר רענן. ידענו שנרצה לבחור בשם שני נעמי מכיוון שהיא הייתה אישיות מיוחדת. דור היא ילדה מאוד נוחה מתוקה וחייכנית. היא מאוד אוהבת לשחק בטרמפולינה שלה, מאוד אוהבת אמבטיה, אוהבת טיולים בקיבוץ עם אבא אמא וצ'לו ועם סבא וסבתא. היא מאוד אוהבת לנסוע למושבה הציורית יסוד המעלה לבקר גם את סבתא דפנה וגם להיות עם הדודים והדודות שלה ובן הדוד הקטן אליה. כפי שניתן לראות מהתמונה, היא ציונית מלידה 😊.

יאן אוזן

יאן בן חצי שנה, ילד רביעי אחרי שלוש בנות! הוא נולד ב-2/11/2017 באותו יום של אחותו השנייה, מילי. יאן הוא שם של ציפור כחולה בסינית ועיניים כחולות בהחלט יש לו. הוא תינוק חייכן שמח ומאושר אוהב שירים מכל הסוגים בכל השפות, בעברית כמובן ואפילו גם ביוונית. יאן תינוק מאושר בין הרבה אחיות ומשפחה שאוהבת מאוד!.

סיון ניב

סיון נולד ב 31.7.17 והוא הילד השני במשפחתנו. חשבנו הרבה זמן על שם, היו לנו מלא שמות לבנות אבל לא היו לבנים עד שזוהר הציע את השם סיון ושנינו אהבנו. השם מתאים גם עם השם של אחותו הבכורה, יולי (שניהם שמות של חודשים). סיון ילד חייכן, מאושר, שובב ואוהב מאוד את אחותו יולי, שגורמת לו להתגלגל מצחוק! פשוט סוכריה מתוקה 🥰🍭.

עידו ראטס

עידו נולד בבוקר שבת ה-11/11/2017 והוא הילד השני במשפחתנו, אח קטן לנועה. דוד ואחיו קיבלו שמות תנ"כיים. אנחנו החלטנו להמשיך במסורת הזו וכך נבחרו השמות נועה ועידו ששניהם מוזכרים בתנ"ך. עידו היה נביא וסבא של זכריה. כמובן שאנחנו אוהבים את השם, את הצליל והאותיות. עידו הוא מתוק, חייכן, סקרן, אוהב במיוחד לצפות באחותו בתנועה (קופצת, רצה, מדלגת...) ולהתגלגל מצחוק.

ענבר בן צבי

תאריך לידה: 27.7.17.
מוטו לחיים: אם כבר להיוולד אז רק 777
אני: תינוק מתוק, חיובי, חייכן, וסקרן. מעריץ מושבע של אחי הגדול יהלי.
משחק אוהב: למשוך ספרים מהמדפים
מאכל אוהב: אבוקדו בכפית

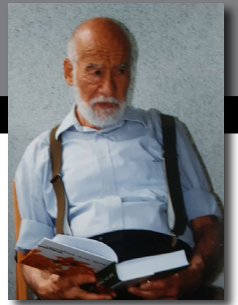
אריאל פלד

שלום, שמי אריאל פלד ונולדתי בחג פסח בתאריך 6.4.2018. אני בן בכור לאמא אופיר ואבא אלמוג. אני הכי אוהב שלוקחים אותי לטייל ברחבי הקיבוץ עם העגלה כך שאני יכול להתבונן בעצים ובשמיים, ולהאזין לקולות חדשים.

דורי אנוך

דורי נולד ממש לפני שבוע, בתאריך ה-4.5.2018, הוא הרביעי במשפחה אחרי הדס בת ה-5.5 שנים, והתאומות עדי ונועה בנות ה-3.7 שנים.
אנחנו בחרנו בשם דורי ואפשר לקרוא לו גם דור 🥰. מאוד רצינו גם אני וגם עמיחי משפחה גדולה, פעילה ומאושרת. שמחנו מאוד שהילד האחרון בן הזקונים שלנו יצא תוספת אחרת ממה שכבר יש לנו בבית!

נפטר פרופסור מיכה שטראוס ממייסדי 'חוג אורנים' / יבל ברקאי

עם מותו של אריה לודויג שטראוס, בירושלים, בשנת 1953, כותב אליהו מעוז ב'בשער': "בראשית ימי התיישבותנו ניסה לודויג למצוא את מקום הקבע לו ולבני ביתו בתוך קיבוצנו. לא היינו אז מוכנים לקליטה מעין זאת. היינו צעירים, נולדו אז ראשוני ילדינו, לא מצאנו בעצמנו את היכולת לקלוט שני ילדים גדולים, ולקבל את האחריות על חינוכם במשותף עם הוריהם. טרם גיבשנו לעצמנו דרך חינוך וכללי חינוך עד כדי שיכולנו כבר להרשות יוצאים מכללים אלה. כך נכשל הניסיון שהיה - אילו הצליח - יכול להוסיף לחיי חברתנו ערכים אנושיים ותרבותיים גדולים. הניסיון נכשל לרוב כאבו של לודויג ולכאבם של לא מעטים מבין חברינו הוותיקים.

על במות הסיפרות להעריך כראוי את פועלו של אריה לודויג שטראוס המשורר - הגרמני והעברי גם יחד. לחברינו אשר באו במחיצתו ואשר שמרו על קשר אתו, לאחר צאתו מכאן, אבד יותר ממשורר מאנשי הקדמה, אבד להם גם חבר-ידיד שהיה לאל ידו להיות לנו לא פעם מורה דרך בתוקף בגרותו, אף כי מעולם לא הבליט בגרות זו ולא תבע זכות יתר לעצמו. נזכור אותו כמשורר, אך נזכור אותו גם כחבר בעבודה. מי ישכח את הימים בהם יצא אתנו לעבודה בכביש מרחביה?...".

ארנא (אריה) זמיר סיפר לי פעם: "עבדתי עם לודויג בשנות ה-30, ליד מרחביה, בחפירת תעלות. באחד מספרי השירה הקדיש שיר לכבודי. כשהתחתנו לילו ואני בירושלים, היה לודויג עד שלנו בעוד העד השני, אליהו מוסבכר (מעוז) בושש לבוא.."

בשנת 1994 לקראת כתיבת ספר לשנת ה-60 של הקיבוץ, פונה רוני כוכבי לפרופסור המשורר הנודע נתן זך, שהייתה תלמידתו, שיתרגם שיר בגרמנית של אריה לודויג שטראוס שמשקף את רשמיו מעבודת הייעור שעסק בה בהזורע. "לצערי בין אנשי הספרות במקומנו, וגם מחוץ לגבולותיו, לא מצאתי מתרגם המוכן להתמודד עם משימת תרגום השיר מגרמנית - וכך עלה בדעתי לפנות אליך... ובכן אבקש ממך לתרגם עבורנו את השיר ויהיה בכך ציון לזכרו של שטראוס (שפרופסור זך כמובן הכיר את פעלו-י.ב.)." ■

"...על במות הסיפרות להעריך כראוי את פועלו של אריה לודויג שטראוס המשורר - הגרמני והעברי גם יחד. לחברינו אשר באו במחיצתו ואשר שמרו על קשר אתו, לאחר צאתו מכאן, אבד יותר ממשורר מאנשי הקדמה, אבד להם גם חבר-ידיד שהיה לאל ידו להיות לנו לא פעם מורה דרך בתוקף בגרותו..."

בבית קברות תל רגב (ליד איבטין) נקבר לפני מספר שבועות, בגיל 87, הפילוסוף פרופסור מיכה שטראוס שמגיל 5 עד 7, כילד, חי בהזורע עם אביו המשורר וחוקר הספרות אריה לודויג שטראוס ואמו אווה.

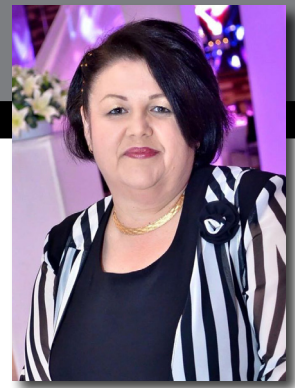
פרופסור מיכה שטראוס הוביל יחד עם ההיסטוריון פרופסור יגאל וגנר את 'חוג אורנים' (בו השתתפו גם חברינו חנן ארז ושמעון שתיל). הייתה לחוג, שהיה במסגרת מפלגת 'העבודה', משנה סדורה כלכלית/פוליטית. קטונתי מלהסביר את משנת החוג אבל הם התנגדו לשמעון פרס ולכור הגרעיני, הם העריצו את יגאל אלון ותכנית אלון. הקיבוצניקים המרכזיים בחוג היו יורם נמרוד (עין החורש), איל כפכפי (מעוז חיים) שמתו בנסיבות טראגיות, ובנקו אדר (מ'על המשמר). כולם היום אינם עוד בין החיים.

פרופסור מיכה שטראוס לימד וגר ב'אורנים' מספר שנים אבל עיקר תהילתו הייתה בחוג לפילוסופיה באוניברסיטת חיפה שם שימש שנים לא מעטות כראש חוג. אלישע שפירא (עין השופט) מספר על מיכה ז"ל: "למדתי אצלו בחוג לפילוסופיה בין 74-1972. הוא היה מרצה מעולה עם מחשבה רחבה. הסטודנטים נרשמו קודם לחוגים שלו ואח"כ לכל מה שנשאר..."

אך נחזור ברשותכם להזורע. וכך כתוב באחד המקומות בארכיון הזורע. "בראשית 1936, בהיות הקבוצה בחדרה ובחאן, פנתה משפחת שטראוס, בבקשה להתקבל לשורות הקיבוץ. לודויג היה מבוגר מחברי הקבוצה בכעשרים שנה. ילדיו, בני חמש(מיכאל-מיכה) ותשע (עמנואל) היו ילדים יחידים בקיבוץ. ההחלטה להסכים לבקשת

המשפחה לוותה בהיסוסים רבים אך לבסוף הוחלט להיענות לה. שנתיים ימים התמודדה המשפחה עם בעיות עבודה בקיבוץ העני ועם בעיות חינוך ילדיה, עד שהובסה ועזבה לבן שמן."

ייתכן והחלטתה של המשפחה מגרמניה להתקבל לחברות דווקא בהזורע נבעה מהסיבה שאווה, אשתו של אריה לודויג שטראוס, ואימם של מיכאל ועמנואל, הייתה בתו של מרטין בובר המנהיג הרוחני של מייסדי הזורע מה'זורקלויטה'.

דברים לזכרה של זינה זבולוטני מהנהלת החשבונות / יבל ברקאי

במה הם עסקו באוקראינה לפני העלייה?

"אבא היה רתך ואימא למדה להיות וטרינרית לפרות ולסוסים וכמעט סיימה אבל העלייה קטעה את הלימודים. בארץ, היות ומחזור הלימודים לווטרינריה התעכב, והיה צריך להתפרנס, אימא זנחה בצער את רעיון הווטרינריה והלכה ללמוד הנהלת חשבונות".

במה את עוסקת?

"במידה מסוימת ממשיכה את אימא. אני אחות במחלקה הקרדיולוגית בבית חולים יכרמל".

מה אימא סיפרה על העבודה בהנהלת החשבונות בהזרוע?

"היא מאוד אהבה את העבודה וגם את הבנות במשרדים. היא סיפרה שהן מגובשות מאוד וכבר התחילו לבלות יחד אחרי שעות העבודה. ידענו שהיא השקיעה מאוד בעבודה".

יהי זכרה של זינה האהובה ברוך.

לפני שבועיים איבדנו חברי קיבוץ הזורע את זינה, אחת העובדות המקצועיות והנחמדות שידע הקיבוץ מימיו. זינה מתה בגיל 52 כשהיא מותירה אחריה בעל ולדימיר, בת יחידה יוליה ונכדה, בבת עיניה, אליסה בת 5 חודשים.

מספרת הבת יוליה (30): "עלינו לארץ, ב-1994, במסגרת 'בית ראשון במולדת', מלבוב שבאוקראינה לקיבוץ עין חרוד מאוחד. גרנו שם שנתיים. אימא עבדה כפועלת במפעל הרהיטים שלהם ואבא שימש כרתך ב'פלדות'. אחר כך עברנו לעפולה ובסוף קנינו בית בגבעת המורה, אבל שמרנו כל הזמן על קשר עם עין חרוד מאוחד. אבא המשיך להיות רתך במפעל ואימא עברה, אחרי לימודים בתחום, להנהלת החשבונות של הקיבוץ".

איך היו אימא ואבא ביחד?

"הם היו צמודים מאוד אחד לשני. כל כך אוהבים. לאבא עכשיו קשה וכמובן גם לי. זה לא הוגן מה שקרה".

תרבות - מאי / איריס רפאלי

יום שישי | 18.5 | בדשא הגדול - ערב קריוקי מקומי
מוזמנים לבחור שירים ולשלוח לצוות המארגן.

יום שבת | 19.5 | בדשא הגדול - טורניר כדורגל מסורתי
הכנה למונדיאל... זה הזמן להכין קבוצות, אוהדים, בגדים ולהתכונן לחגיגת הכדורגל השנתית.

יום ראשון | 20.5 | בדשא הגדול - חג שבועות
• דוכני ענפים
• טקס
• פעילות
• ארוחת ערב בחדר האוכל
• בית קפה בדשא
• סרט על הדשא הגדול

יום שישי | 25.5 - "יום החברה"
בעבר הרחוק נהגו לקיים בקיבוץ את "יום החברה", יום שנפתח בארוחת בוקר חגיגית שהוגשה ע"י הבחורים...

ולאחריה נסעו למקומות שונים, או נשארו בקיבוץ למפגשים חווייתיים. אנו רוצות לחדש את המסורת השנה ולקיים את "יום החברה" ביום שישי 25.5.18 בשעות הבוקר. התוכנית תפורסם בקרוב. שריינו לכן את התאריך ובואו להנות!!!

פסטיבל יערות מנשה - 31.5-2.5

בחסות מועצה אזורית מגידו ביער סמוך לקיבוץ מגידו. תושבי המועצה רוכשים כרטיסים דרך אתר המועצה או הפסטיבל. השנה בשל הפניות המרובות של חברים ובני נוער שמתכוונים להגיע לפסטיבל, נשקלה האפשרות להקים בתוך מתחם הפסטיבל מאהל של הזורע שישרת את כל חברי/ילדי הקיבוץ. כל מי שמעוניין לקחת חלק בפסטיבל מוזמן ליצור איתי קשר.

הג הקיבוץ, 6"ו באב עזר לפנינו -
כל מי שמעוניין להיות כזות מוזמן.

בטיול פרידה משלמה בשבילי ניר דוד

בטיול פרידה משלמה גלזר בשבילי ניר דוד- והיו כאלה שנשארו לשבת בדשא

שלום לשלמה (פרידה משלמה גלזר)

חמש וחצי שנים עברו על המנק"ל ותאמינו לו, בהזרוע זה לא קל... לנהל קהילה רב תרבותית ורב דורית נראית על פניה משימה בלתי אפשרית: חברים דעתניים, עקשנים, בלתי מתפשרים על כל קוצו של יוד עושים שירים יותר מידי רגשות של תסכול וקיפוח זה עם הראש באדמה, וזה עם החזה נפוח...

דמדומי הקיבוץ השיתופי, השינוי בפתח מאבקים של אינטרסים מבצבצים בשטח כל מגזר לוחץ, מנסה להשיג עוד נתח האם השינוי יעבור? - כולנו במתח...

ואתה, שלמה. מנוסה ורגוע כבר היית בסרט הזה, ולך ההמשך ברור וידוע: הרי הזורע, כמו כולם, לבסוף יופרט אלא שכאן התהליכים מבשילים קצת לאט...

המסע להחלטה על השינוי היה מפרך היישום שלו בשטח קשה שבעתיים זו דרך תחתית, כל כך קל להסתבך ולאבד את הכיוון ואת...המכנסיים...

השכלת להביא את שחף כגזברית הקהילה למרות הלחצים לקצץ בהנהלה ומי שאת תקופת השינוי מנתח יסיק בקלות שאתם צוות מנצח...

וכך, כשראשך פנוי מבעיות תזרים אתה מסתער במרץ על יעדים נבחרים: הופך את ענפי העזר ל"צבא חכם וקטן" גובה חובות בנייה פרטית שהצטברו כבר מזמן וחובות עבר של הקבוץ לחבריו אתה פורע כל זכאי קיבל את חלקו, לתפארת קיבוץ הזורע! והדאגה לתשתיות ציבוריות: נוי, תקשורת, ספורט הפרטת מים קרים וחמים, כיבוי אש, בטיחות ועוד...

ובשנה האחרונה - ניהול הבנייה והדיירים שכונה צומחת לפתע - תשתיות, יסודות קירות ספקים, קבלנים, יועצים, פקחים ואחרים שלושים בתי אב, שלושים דירות...

כשהמגזר העסקי חורק, ולא מעביר לחברים רווחים חשוב מאד שהקהילה חזקה, וגם שומרת על ערכים: חדר האוכל פורח, החינוך מסובסד כהוגן

בטיול פרידה משלמה בשבילי ניר דוד ליד האסי

בטיול פרידה משלמה בחדר האוכל של ניר דוד

ביטוח סיעודי פנימי לוותיקים בסיס ועוגן רפואת שיניים כמעט חנם, תרבות -חופשי חודשי תמיכה בצרכים מיוחדים, ועזרה הדדית על בסיס אישי...

אנחנו קהילה חזקה, חיים בגן עדן, קולטים בנים וצעירים הדברים האלה מאליהם לגמרי לא ברורים. ולך, שלמה, חלק נכבד ומכובד בכל זה הקרדיט לא רק לך, אך היום אתה גיבור המחזה

חמש וחצי שנים, ואתה כבר אחד משלנו אכפתניק ופטריוט מקומי יותר מרבים מאיתנו וגם אם יש בך תחושת חמיצות, זה די מובן כי אתה בשיא העשייה, וזה ממש לא הזמן...

שלמה, אולי לא הספקת את הכול אך ללא ספק יצאת גדול: עזרת לנו לעלות על הדרך הנכונה וטביעות אצבעותיך מורגשות בכל פינה

והחיים חזקים, ולפעמים אכזריים אתה רק הולך, וקורן כבר עלינו מולך ראה ברכה בתפקידך בעמק הירדן אחרי הר הגעש בהזרוע - קצת להתמתן...

אז שלום לך, שלמה, ובהצלחה
ביתנו תמיד נשמח לראותך !!

יומני הריצה - מרוצים / בועז בש מרץ

נהדרת, שבילים כיפים לריצה, מזג אוויר נהדר Sheer Joy!
יש גם מסלול מקוצר של 15 ק"מ מאוד מאוד מומלץ!

מרוץ תנ"ך תש"ח (הרי יהודה, תחילת אוקטובר)
מרוץ שליחים ו/או ריצת שטח רגילה (30,50,70,100,200 ק"מ)
הכוללים טיפוס מצטבר לא קטן (אני למשל עשיתי שם 50 עם טיפוס מצטבר של 911מ'). הרבה מאוד רצים, מתחם די מושקע וכולל אפשרויות מנוחה ובילוי לרצי השליחים, ל"פייסרים" לרצים ולמלווים השונים. גבעון כהן ואיילת גוזל (הבת של חנוך מוכנדורף) רצו שם במקצה ה-100ק"מ (והשלימו אותו). הנוף בדרך פחות יפה משאר המרוצים שצינתי, אבל האווירה נהדרת.

מרוץ סובב עמק (הזורע, סוף אוקטובר)

"ה" מרוץ של האולטרה בשטח! מסלולים מגוונים (12 עד 166 ק"מ) בשטח היפה של אזורנו. אווירה מיוחדת, מלאה באנרגיות חיוביות, תחנות ריענון עמוסות כל טוב ומתחם זינוק/סיום מושקע!

פסטיבל Desert Challenge (אזור נחל זוהר, ליד ים המלח, דצמבר)
הפסטיבל כולל כמה ימים של רכיבת אופניים בשטח, ברמות מקצועיות עד "משפחה" וכן ריצה "ירח מלא" (35 ק"מ) בנחל תמר ושלוחותיו וריצת חצי מרתון בבוקר. כמו כן מתחם הכינוס עשיר במיוחד וכולל אפשרויות לינה למשפחות ברמות שונות אנחנו עשינו שם ריצת ילדים בבוקר (טומי רץ במקצה 500מ'), קמפינג, ריצת ליל ירח ורכיבות במסלול "משפחות" באופנים.

יש כמובן עוד הרבה מרוצים קטנים וצנועים יותר כגון "מרוץ החרמון" (יולי, עלייה במסלול הסקי לרכבל עליון, ירידה ועלייה שוב) מרוצי "ירח מלא" של RUNWAY ושל המועצה, מרוצי לילה במדבר ועוד ועוד, רק לבחור, להתנסות ולראות "מה מתאים לאופי" שלכם.

לא כל אחד שרץ להנאתו/בריאותו מעוניין להשתתף גם במרוצים מרובי משתתפים. מצד שני ישנם שהמוטיבציה שלהם לרוץ הנה האימון למרוצים, ההשתתפות בהם, השגת התוצאה הרשמית והשגת "חותמת רשמית" לרוץ פעיל (מדליה, חולצה, תיעוד פייסבוק, מדבקת רכב וכ"ו). אני באופן אישי, נהנה גם לרוץ להנאתי, גם להתאמן

למטרת מוגדרת (מרוץ ספציפי) וגם להשתתף במרוצים "רשמיים". חוויית המירוץ שונה מאוד מ"האימון האישי" (במיוחד למישהו כמוני שמתאמן לבד) וכוללת שפע של אדרנלין ואנרגיות "חיצוניות" - השפעה של רצים אחרים, צלמים, מעודדים, מתחם הזינוק, תחנות הריענון ומתחם הסיום. כמו כן, במרוצים בהם אני משתתף כיום, האווירה היא מאוד חיובית ומפרגנת וממלאת באנרגיות חיוביות, גם אם אתה לא "רץ פודיום" או אפילו "רץ דבוקה קדמית" (מה שאני לא...)

היצע המרוצים כיום בארץ ובחול"ל עצום. בכל תקופה בשנה ובכל אזור בארץ, ניתן למצוא כיום מרוץ יום יום, מרוץ לילה, מרוץ "עירוני" או מרוץ "שטח". המרוצים הפופולריים ביותר בארץ כיום הנם מרתון ת"א, מרתון ירושלים ומרתון טבריה (כולם כוללים גם מרחקי חצי מרתון ו 10 ק"מ). אישית, אינני משתתף כיום ב"מרוצי עיר" ויכול להמליץ כאן על כמה מרוצי שטח בהם השתתפתי ומאוד מאוד נהניתי (מכל החוויה, לפני, בזמן ואחרי...)

"מרתון מדברי" (בגבעות אילת, נובמבר)

המרתון המדברי מאפשר שילוב של נופש באילת עם ריצת מרתון (או חצי, או 10ק"מ) באזור הגבעות היפה שמעל אילת, כולל ריצה

בקניון נחל נטפים באוויר היבש (לטובה!) של האזור. עד שנה זו, זה היה המרתון בעל ה"עלייה המצטברת" הגדולה ביותר בארץ (ב 2018 יגבר עליו מרתון "סובב עמק"...).

מרוץ הרי הגעש (רמת הגולן, מרץ)

טיפוס וירידה מחמש "פסגות" הרי געש (לשעבר...) לאורך 30 ק"מ (טיפוס מצטבר של 811מ'). נוף מדהים! אווירה

פינת התובנה - חכמת הספר / בועז בז מרץ

ניתן לחלק את האנושות כולה לשני מחנות - אלה שמגיעים בזמן ואלה שמאחרים. ההרגל להגיע בזמן או אחר "ושב חזק" במערכות המוחיות המרכיבות את אופיינו ויכולותינו. בזומה לחלק מהמכורים לעישון, המאחר הכרוני בד"כ לא מבחין בבעיה ו"מקטין" מחשיבותה. "אני יכול להיפטר מההרגל בלי בעיה" הוא אומר לעצמו ולאחרים (אבל לא ממש מבצע...)

מחקר ההרגלים נרחב מאוד (משפיע מאוד גל על כלכלת המאקרו וגם על המיקרו) ואני ממליץ לקרוא את ספרו המצוין של צ'רלס זוהיג "כוחו של הרגל" כדי להעמיק בנושא. בינתיים, ממליץ על שלוש שיטות אפקטיביות לשיפור התפקוד והקטנת מפחי הנפש:

1. כיוון השעון האישי 2-3 דקות קדימה

בד"כ אנו מודעים להפרש, אבל כאשר אנו בלחץ זמן, המוח החושב מנוטרל ואנו נלחצים אף יותר בפעולותינו. טסים ומגיעים "קצת מאוחר" (כלומר בזמן...)

2. חישוב שעת ההגעה מוקדם מהשעה שנקבעה (כדי שהאיחור לא יהיה גדול...)

3. חישוב פעולות ההכנה ליציאה כיותר ממה שנראה לנו (אל תדאגו, הוא יהיה...)

בדיחת השבוע / ספי מנור-פלג

שקרים שרק נשים מסוגלות להוציא מהפה:

אני שונאת קניות.
אני לא זוכרת כמה זה עלה.
יום אחד אתה תבוא ולא תמצא אותי כאן.
הורדתי 8 קילו, על השבוע הראשון.
את הטבעת הזו הוא קנה לי ליום ההולדת, בהפתעה גמורה.
כשנולדתי הייתי לגמרי בלונדינית.
יקירי, זה היה פשוט נפלא.
אני לא אספר לאף אחד.
משה נותן לי כל בוקר נשיקה, לפני שהוא יוצא.
אני בת 29.

שקרים שרק גברים מסוגלים להוציא מהפה:

ניסיתי להודיע לך, אבל היה תפוס שעות.
למי בכלל יש זמן להסתכל בראי.
תאמיני לי, הייתי מעדיף מזכיר במקום מזכירה.
הייתי גומר אותו, אבל הוא לא שווה מכות.
יש לנו ישיבה הערב, שתימשך עד מאוחר.
פעם הייתי עושה 100 כפיפות בטן בדקה.
הנסיעות האלה לחו"ל הורגות אותי.
אני לא זוכר מתי בכיתי בפעם האחרונה.
אני לא יודע אפילו איך קוראים לה.
שמעתי כל מה שאמרת, חוץ מהמשפט האחרון.

האם אתה עושה פעילות מסוכנת?

לפעמים כשאתה מאבד מוטיבציה

לפעמים מעז להתווכח עם אשתי...

היא באה ממקום בלתי צפוי!

יצירה מקומית

יצירת פרי עמלם של חברי הקיבוץ

/ שבתאי פרידמן

לב רוקד עם חתול

יצירה משותפת לנכדה וסאבא

פזל טוב לאיה ועפיהי אנוך, לסבים טובה
חגי ועפרי רפאלי, ולאחיות הדס, עדי
ונועה לרגל הולדת האח התפוד

דורי

פאחלים לכם שפחה, נחת, בריאות ולילות

שקטים

אוהבים פכל בית הזורע

לרגל חג השבועות אנו מצרפים לכם ברכת חג לא שגרתית של העורך המיתולוגי של בשער, ישראל נוימרק. התמונות המצורפות אינן בקשר ישיר לכתבה אך מאפשרות להתרשם מחגיגות החג הקודמות / צוות הארכיון

ברכת חג שגרתית?

/ ישראל נוימרק. 20.5.1977

אנדרטת לוחות הנופלים פינת הזיכרון. אומן רודא ריילינג

לא נוכל סתם לשבת ולחגוג. לבנו מלא עד גדותיו: אכזבה, זעם, חרטה? אולי מעל לכל חרדה. מחנה העבודה, שבמשך עשרות בשנים היה עמוד התווך של כל עשייה ציונית ובונה בארץ הזאת, הודח מהשלטון. הימין השולט הוא סכנה לשלום, לכלכלה פרודוקטיבית וסוציאלית, ובוודאי שונא את התנועה הקיבוצית, מעוזו החזק ביותר של ארץ ישראל העובדת. ולדת הלוחם יהיה השלטון החדש בן נוח מאד, ל"כיבושים" מהותיים ביותר ע"ח חופש המצפון וחיי התרבות של הציבור החילוני. לא יהיה נוח, כפי שהיה בעבר, להיות קיבוצניק, ובוודאי לא קיבוצניק חילוני מובהק, ר"ל סוציאליסט.

הנאמנות למחננו תעמוד במבחנים לא קלים. נקווה שלפחות נזכה לחישול יתר של שותפותנו, לחשבון נפש, לגילוי הזדהות ונכונות יתר בחלקו הרציני של חברי הקיבוצים.

אם חג הביכורים היה מאז ומתמיד מפגן של כוח יצירה וייצור, של שמחת יבולים ולעננו ולמען ייצור המדינה כולה - השנה יש טעם כפול ומכופל להראות ברבים את כוחנו הכלכלי, שהוא בהרבה מעל לחלקנו באוכלוסייה, בחקלאות ובתעשייה, במלאכה ובשירותים.

הכרזת הביכורים מלאת הגאווה היא כבימים קדומים, בהם הביא עובד האדמה את הביכורים אל המקדש ונזכר איך הוא הגיע מעבדות לחירות, להתנחלות בארץ ולייצור פריו. גם פרי עמלנו הוא פרי של שחרור והתנחלות, של יגיעה והצלחה. בזה זכותנו הגדולה בארץ הזאת וביום זה נאמין, שנוציא שוב לאור את צדקתנו, נחתור לקראת היום שפועלנו יבנה שוב את השלום ואת היצירה בלבד יבואו שוב חגים, בהם שמחתנו תהיה שלמה.

ציאה לחג במסע אופניים ליד הסככה הגדולה

ילדי החברה מפריחים יונים בביכורים 1960 נמרוד, נועה, דורית, אמנון, ברוריה

10 שאלות ותשובות עם חואניטה בירמן [יחד עם אלברטו]

גיל: שמור במערכת

מצב משפחתי: נשואה לאלברטו 65 שנה + בן ובת + 5 נכדים.

מקצוע: קוסמטיקאית מזה 40 שנה

לעזור לאימא. לכן במקום להמשיך ללמוד נאלצתי לעבוד. כול שהצלחתי באותם ימים בארגונינה זה להשלים לימודי מזכירות - הקלדה, ניהול חשבונות וכדומה, בלימודי ערב.

7 משהו שאת שואפת להגשים בעתיד?

בגילי יש שאיפה אחת עיקרית וחשובה יותר מהכול - בריאות! שאני אהיה בריאה ושמשפחתי תהיה בריאה. זו שאיפה מספקת לגמרי.

8 ספרי משהו שלא יודעים עליך.

כשרציתי להתחתן עם אלברטו המשפחה שלו שלחה אותנו ל"גלות" במרחק 800 קילומטר מהבית כדי להפריד בינינו. אלברטו בא מבית דתי-חרדי ואימא שלו התנגדה מאוד לכך שיהיה בקשר איתי, שבאתי ממשפחה חילונית ואפילו קומוניסטית... לאלברטו לקח שבוע "לחזור על הברכיים", לגשת לאימא שלו ולהסביר לה שהוא אוהב אותי ולא רוצה להיפרד ממני. ניסיון ה"גלות" של אלברטו נכשל וההוכחה נמשכת כבר 65 שנים...

9 תכונה אחת בך שהיית שמחה להיפרד ממנה.

אני נוהגת תמיד להיות ישרה ולומר את האמת, את מה שחושבת. לפעמים אני מצטערת אחר כך אבל זו תכונה שלי שנים רבות וקשה להיפטר ממנה. [אלברטו מוסיף שהוא מנסה לשנות אצל חואניטה את הגישה הזאת כי לפעמים צריך לא לומר את כול האמת ויש גם מה שנקרא "שקרים לבנים"].

10 משהו שמפריע לך ומשהו שאת אוהבת בהזרוע?

מפריע לי: לפעמים מרגישה שאין מספיק כבוד מצד הצעירים אלינו המבוגרים. מרגישה ש"לא סופרים אותנו". מהייקים פחדו, עלינו לא פעם מצפצפים...

אוהבת: את הקבוץ של פעם! תמיד הרגשתי שמה שלא יהיה אני חיה בחברה מגינה ולא אשאר לבד, ועכשיו לא מרגישה את זה כל כך. כל אחד לעצמו [אולי היה צריך להופיע בסעיף של דברים שמפריעים].

אוהבת את הנוף של הקבוץ ונהנית ללכת בו, אם כי לאחרונה כבר ההליכה, שאהבנו לעשות ברחבי הקבוץ, קשה עלינו. המייסדים בחרו לנו מקום מקסים לחיות בו!

תודה לחואניטה על גילוי הלב והנכונות לחשוף מעט מעצמה לכולנו

להתראות בעיתון הבא עם "גיבור" או "גיבורה" נוספים שמוכנים לחשוף בפנינו מעט מרחשי, הרהורי וסודות ליבם. ובינתיים, תחשבו מה אתם הייתם עונים.

ראיין: דני נהב

1 מה הזיכרון הראשון שלך?

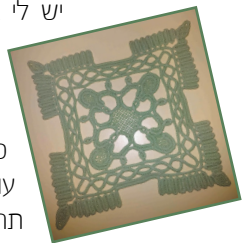
זכרון מבית הוריי בבואנוס-איירס אותו לא ראיתי מאז שעזבנו אותו כשהייתי בערך בת שלוש. בית בו גרנו יחד עם הדודים ובני הדודים שלי, כולנו יחד. מדהים עד כמה מדוייק אני רואה את הכול בזכרוני - בית גדול צמוד קרקע עם 14 עצי פרי שונים. בכניסה מימין עץ לימון ולאחריו עץ שסק, בצד שמאל עץ אפרסק ושיח ורד מטפס על גדר המפרידה בינינו לבין השכנים. אני יכולה ממש עוד להריח את ריח הורדים.

2 מה הדבר האחרון שחיפשת ב"גוגל"?

שמות של תרופות שונות - ההשפעות שלהן ותופעות הלוואי שלהן. אלברטו לוקח כמויות גדולות של תרופות ולי חשוב לדעת במדוייק מה ההשפעה של אותן תרופות, כמה "רעל" יש בהן ופרטים נוספים.

3 מהו התחביב הכי משמעותי שלך כיום?

יש לי את המזל שאני עובדת בתחביב שלי. בעבר התחביב שלי היה בתחום מלאכת היד - תפירה, יצירת מקרמה, בובות, מפות סרוגות ועוד [ראו צילום מצורף]. הדרכתי גם בחוגים לחברים ולילדים. למה הפסקת תחביב זה? סגרו את חדר התחביבים. כל זמן שעפרה שריר הייתה היא עודדה אותי לעסוק בתחום זה. תחביב נוסף שלי עד היום הוא לבשל ולאפות. [אלברטו מעיד בשמחה על כך שהתוצאות של התחביב מעולות ולכן לא מגיעים הרבה לאכול בחדר האוכל].

4 מהו החטא הקטן שלך ("גילטי-פלזר")?

אני אספנית כפייטית. לא יכולה להיפרד מכול החפצים שסובבים אותי ושיש לי יחס סנטימנטלי אליהם, כולל חפצים מגיל הילדות כמו אפודה מגיל שלוש. [אלברטו מוסיף שיש לו וויכוחים רבים איתה אבל לא מצליח לשכנע אותה לזרוק חפצים].

5 אם היו נותנים לך שעה - היכן בעולם היית הכי רוצה להיות?

בואנוס-איירס! לא חשוב איפה, רק לטייל ברחובות, לנשום את העיר המודרנית היפהפייה הזו עם האנשים הטובים שיש בה. מי שלא היה שם לא יבין עד כמה היא עיר מיוחדת - קוסמופוליטית, כמו פריז. תשע שנים מאז שהייתי שם פעם אחרונה ולצערני נראה לי שכבר לא אחזור לשם. גם רוצה להיות בשבדיה באי אקרו-"Ekerö" (אחד מהאיים המרכיבים את שטוקהולם). היכן שביתי מרסילה חיה עם 3 ילדיה, הנכדים שלי.

6 מהו הפיספוס שלך?

מצטערת במידה מסוימת על כך שלא למדתי לימודים לתואר ובקושי סיימתי תיכון. התייתמתי בגיל צעיר מאבי וחיינו בצמצום רב והייתי צריכה